

941.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości

z dnia 24 grudnia 1928 r.

o ustaleniu tytułów urzędowych prokuratorów i wiceprokuratorów Sądu Najwyższego oraz wiceprokuratorów i podprokuratorów sądów okręgowych.

Na podstawie art. 280 § 2 o ustroju sądów powszechnych z dnia 6 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 12, poz. 93) zarządzam co następuje:

§ 1. Prokuratorami Sądu Najwyższego stają się po dniu 1 stycznia 1929 r. ci podprokuratorowie przy Sądzie Najwyższym:

- a) którzy są zaliczeni do grupy D uposażenia;
- b) którzy przed dniem 1 stycznia 1929 r. wysłużyli wskazaną w art. 20 ustawy z dnia 5 grudnia 1923 r. o uposażeniu sędziów w sądownictwie powszechnem i administracyjnym oraz prokuratorów (Dz. U. R. P. Nr. 134, poz. 1107) liczbę lat służby, o ile po tej dacie (1 stycznia 1929 r.) będą zaliczeni do grupy D uposażenia;
- c) nadto — z pośród zaliczonych do grupy C uposażenia — ci, którzy w okresie organizacyjnym, przewidzianym prawem o ustroju sądów powszechnych dla Sądu Najwyższego (art. 284), ze względu na kwalifikacje służbowe będą na wniosek pierwszego prokuratora wpisanego decyzją Ministra Sprawiedliwości na listę prokuratorów; wpisanie na listę nie powoduje zaliczenia do grupy D uposażenia przed ziszczeniem się warunków artykułu 20 ustawy z dnia 5 grudnia 1923 r. o uposażeniu sędziów w sądownictwie powszechnem i administracyjnym, oraz prokuratorów (Dz. U. R. P. Nr. 134, poz. 1107).

§ 2. Wiceprokuratorami sądów okręgowych stają się z dniem 1 stycznia 1929 r. ci z obecnie czynnych podprokuratorów przy sądach okręgowych, których listę ustali osobnymi zarządzeniami Minister Sprawiedliwości, uwzględniając liczbę lat służby sędziowskiej lub prokuratorowskiej, nie mniejszą niż lat trzy, oraz kwalifikacje służbowe.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1929 r.

Minister Sprawiedliwości: *St. Car*

942.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości

z dnia 24 grudnia 1928 r.

w sprawie komorników w sądach grodzkich.

Na zasadzie art. 298 prawa o ustroju sądów powszechnych z dnia 6 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 12, poz. 93) zarządzam co następuje:

I. Komornicy w okręgach sądów apelacyjnych w Warszawie, Lublinie i Wilnie.

§ 1. Komornicy przy sądach okręgowych stają się komornikami w sądach grodzkich, a w szczególności w tym sądzie grodzkim, w którego okręgu mają swoją siedzibę bez względu na to, czy okrąg ich urzędowy (rewir) obejmuje cały okrąg sądu grodzkiego, jego część, lub sięga poza okrąg danego sądu grodzkiego, albo obejmuje okręgi kilku sądów grodzkich.

§ 2. Dotychczasowe siedziby i rewiry komorników oraz zakres kategorii spraw zleconych poszczególnym komornikom, mogą ulegać zmianom w drodze zarządzeń prezesa sądu okręgowego. W razie przeniesienia siedziby komornika do okręgu innego sądu grodzkiego, komornik przechodzi do tego sądu (§ 1).

§ 3. Nie uszczuplając w niczem uprawnień nadzorczych prezesa sądu okręgowego, bezpośredni nadzór nad komornikiem sprawuje naczelnik tego sądu grodzkiego, w którym komornik urzęduje. Naczelnik ma prawo przeglądania ksiąg i akt urzędowych komornika, wglądać w jego czynności, zwrócić mu uwagę na uchybienia i żądać usunięcia ich skutków. O spostrzeżonych rażących uchybieniach, lub gdy komornik mimo zwrócenia mu uwagi nie uchylił skutków uchybienia, naczelnik sądu grodzkiego zawiadamia prezesa sądu okręgowego. Na polecenie prezesa sądu okręgowego naczelnik przeprowadza dochodzenie.

§ 4. W razie czasowej przerwy w urzędowaniu komornika z powodu urlopu lub innej przyczyny, zastępcę wyznacza naczelnik sądu grodzkiego z pośród komorników mu podległych, a w braku ich bądź pełnienie obowiązków komornika powierza jednemu z urzędników sekretariatu, mającemu odpowiednie kwalifikacje, bądź zwraca się do prezesa sądu okręgowego celem wyznaczenia zastępcy.

Czasowe zastępstwo może zarządzić naczelnik sądu grodzkiego również w wypadku śmierci komornika lub opuszczenia przez niego urzędu, zawiadamiając jednocześnie o tem prezesa sądu okręgowego.

§ 5. Komornik używa tytułu „Komornik sądu grodzkiego w . . . rewiru . . .” lub „Komornik sądu grodzkiego do spraw . . .”
 „. Jeżeli siedziba komornika nie

jest siedzibą sądu grodzkiego, określenie powyższe uzupełnia się dodatkiem „z siedzibą w”. Dla ułatwienia użycia nazwy w nagłówkach pism i t. p. można używać stempli, których tekst i formę zatwierdza prezes sądu okręgowego. Imię i nazwisko komornika umieszcza się tylko w podpisach.

§ 6. Pieczęć urzędowa komornika o średnicy 36 mm. do tuszu, a 30 mm. do laku, z wyobrażeniem orła państwowego, winna odpowiadać przepisom rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 grudnia 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 115, poz. 980) i z dnia 20 czerwca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65 poz. 593). Napis na tych pieczęciach będzie następujący „Komornik sądu grodzkiego w” z dodaniem numeru rozpoznawczego pieczęci, bieżącego dla poszczególnych komorników w okręgu danego sądu okręgowego. Wykaz pieczęci według numerów rozpoznawczych prowadzi prezes sądu okręgowego.

W razie zmiany siedziby lub ustąpienia ze stanowiska, komornik zwraca pieczęć do rąk naczelnika sądu grodzkiego, lub przekazuje ją następcy za potwierdzeniem odbioru. W nowej siedzibie komornik otrzymuje pieczęć od poprzednika w urzędzie, lub za pośrednictwem naczelnika sądu grodzkiego.

Nowe pieczęcie można zamawiać tylko w menicy państwowej za pośrednictwem prezesa sądu apelacyjnego w drodze służbowej z podaniem powodów, dla których nowa pieczęć jest potrzebna i ewentualnie za zwrotem dotychczas używanej.

Koszta wykonania pieczęci ponoszą komornicy.

§ 7. Dotychczasowa odznaka komornika pozostaje nadal ze zmianą napisu na „Komornik sądu grodzkiego”.

§ 8. Nazewnątrz domu, w którym urzęduje komornik, winna się znajdować tablica z herbem Państwa i napisem u góry: „Komornik sądu grodzkiego w rewir” lub „Komornik sądu grodzkiego w do spraw”. Kształt, rozmiary i wygląd tablic określają osobne przepisy.

§ 9. Na drzwiach wejściowych do biura komornika umieścić należy tablicę z wymienieniem jego urzędu, nazwiska i godzin przyjęć.

§ 10. Wyjeżdżając w sprawach urzędowych, komornik pozostawia w swoim biurze zawiadomienie, dokąd się udał i kiedy zamierza powrócić.

W razie urlopu lub przerwy w urzędowaniu z innej przyczyny, komornik na drzwiach wywiesza zawiadomienie o miejscu urzędowania zastępcy.

II. Komornicy w okręgach sądów apelacyjnych w Katowicach, Krakowie, Lwowie, Poznaniu i Toruniu.

§ 11. W okręgach sądów apelacyjnych w Poznaniu, Toruniu oraz sądu okręgowego w Katowicach, komornicy sądowi stają się komornikami są-

dów grodzkich, pozatem przepisy o komornikach nie ulegają zmianom.

§ 12. W okręgach sądów apelacyjnych w Krakowie i Lwowie oraz sądu okręgowego w Cieszynie sekretarz lub urzędnik kancelaryjny, któremu poruczono kierownictwo biura komornika, używa w zakresie tych czynności kierowniczych lub wykonania egzekucji przy swoim tytule urzędowym dodatku p. (pełniący) o. (obowiązki) komornika. Pozatem inni sekretarze i urzędnicy (pomocnicy) kancelaryjni, spełniając poszczególne czynności wykonania egzekucji, dodają w aktach spisanych w tym zakresie do swego tytułu urzędowego określenie „jako komornik”. Egzekutorzy sądowi i woźni tego określenia nie używają.

III. Przepisy końcowe.

§ 13. Oddzielne rozporządzenie unormuje na zasadzie art. 264 §§ 1 i 2 oraz art. 265 § 3 prawa o ustroju sądów powszechnych przedmioty w tych artykułach wymienione.

§ 14. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1929 r., z wyjątkiem przepisu § 12, który zyskuje moc obowiązującą z dniem 1 lipca 1929 r.

Minister Sprawiedliwości: *St. Car*

943.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości

z dnia 24 grudnia 1928 r.

o tłumaczach przysięgłych.

Na podstawie art. 268 prawa o ustroju sądów powszechnych z dnia 6 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 12, poz. 93) zarządzam co następuje:

§ 1. Tłumaczem przysięgłym może być ten, kto posiada obywatelstwo polskie, korzysta w pełni z praw cywilnych i obywatelskich, jest nieskazitelnego charakteru i wykaże znajomość języków, dla których ma być mianowany tłumaczem.

Osoby, pozostające w państwowej służbie cywilnej lub wojskowej, mogą być ustanawiane tłumaczami przysięgłymi tylko za zezwoleniem swej władzy przełożonej.

§ 2. Minister Sprawiedliwości ustanawia tłumaczy przysięgłych oraz wyznacza im siedzibę. Ustanowienie tłumacza następuje na podstawie podań złożonych wskutek obwieszczeń zarządzonych przez Ministra Sprawiedliwości w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Sprawiedliwości w oddzielnym dodatku „Ruch Służbowy”.

§ 3. Tłumacz przysięgły przystępuje do pełnienia swych czynności po złożeniu wobec prezesa